

stillede og som Selvfølge betingebe Forbehold, at Indskrænkningen af den danske Grundlov af 5te Juni 1849 kun kan gjælde saalænge, som Fællesforfatningen bliver opretholdt i anerkjendt Kraft og Virksomhed. Altsaa, med andre Ord, Landstinget skal bevilge Finantsloven uden at gaae ind paa en Undersøgelse, men tværtimod for Tiden horklydende enhver saadan om det Forhold, der finder Sted mellem Indskrænkningen af den danske Grundlov og den nu bestaaende Fællesforfatning for Danmark og Slesvig; men heri ligger — vistnok ikke i Forslagsstillernes Mening og Tanke — men kan dog fuldkommen vel ligge, at denne Fællesforfatning allerede kan ansees for hævet eller at være i en saa svag Virksomhed, at som Følge deraf Indskrænkningen af den danske Grundlov af 5te Juni 1849 ikke længer skal være gjældende. Naar man nu betænker og veed, at denne Fordring om, at Fællesforfatningen ikke længer skal bestaae i anerkjendt Kraft og Virksomhed, netop stilles fra vore Henders Side, fra deres Side, der — for at jeg skal bruge et vægtsfuldt og værdifuldt Ord, som har lydt til os — ere vore Hender og ikke vide Væfled med vore Forhold; saa maa man ansee det for en ganske utænkelig Ting, at der i den danske Rigsdags Sale skulde blive vedtaget et Forslag, som kan indeholde denne Mening, at Fællesforfatningen ikke er i Kraft. Naar det da, som jeg mener, maa indrømmes, at denne Tanke kan ligge i Ordene — og vi maae herved erindre, at en mulig Fortolkning er ligesaa farlig som den tilfattede Fortolkning, thi vore Modstandere give sig hverken hen til Motiverne eller til Forklaringer, der ere givne i Sagen, men holde sig til Ordene selv og den Mening, som de troe at kunne udbringe deraf — naar det altsaa forholder sig saaledes med Forslaget, saa følger deraf, at jeg maa finde det kebude Forslag om Nedsættelse af et Udvalg ligesaa utilraadeligt. Hvad vilde der ligge heri, om vi beslattede Nedsættelse af et Udvalg? Man erkjendte da, at Finantsloven ikke burde bevilges, førend dette Forslag var kommet under nærmere Drøftelse; men jeg beder nu Enhver om at betænke, hvilken Virkning det vilde faae, for hvilken Mistyndning det vilde

være udsat, om saaledes den hele Forhandling af Finantsloven blev udsat efter en Drøftelse af dette tvetydige og ved sin Tvetydighed farlige Forslag. Naar der nu tillige foreligger et bestemt Forslag til en anden Form, under hvilken Landstinget og Rigsdagen kunne komme til paa en langt højdere, bestemtere og klarere Maade at udtale de Betyndringer, der opfyldte det danske Folk og dets Repræsentanter, saa tilstaaer jeg, at jeg har ondt ved at forstaae, at Forslagsstillerne ikke skulde kunne være villige til at lade deres Forslag falde, et Forslag, som for det Første staaer i en meget løs og upaasende Forbindelse med Finantsloven, og som dernæst er saaledes udtrykt, at den Mening kan ligge deri og bringes ud deraf, som vilde blive benyttet af vore Hender som det farligste Vaaben imod den Politik, som Regjeringen hidtil har fulgt, og som jeg haaber, at den med Guds Hjælp vil med Standhaftighed vedblive at følge.

Carlsen: Jeg maa dog i Anledning af, hvad den ærede Finantsminister har udtalt, og for en Deel ogsaa i Anledning af, hvad den ærede Landstingsmand, som sidst talte, har ytret, tillade mig at sige, hvorledes jeg har forstaaet vort Endringsforslag, da det blev indbragt. Det begynder saaledes: „Herved afsees for Tiden fra, at Forsatningslov osv.“ Jeg har nu den Anføelse, at deri ligger en ganske bestemt Erkjendelse af, at Fællesforfatningen for Tiden bestaaer, thi for mig er det efter den Betyndning, jeg tillægger Forbeholdet, og som jeg troer det med Kongens Minde vilde faae, hvis Fællesforfatningen ikke var tilstede, aldeles vist, at Rigsdagen, naar dette Tilfælde indtraadte, umiddelbart derefter maatte komme i Besiddelse af den Magt, som den i sin Tid afftod for at bringe Fællesforfatningen istand. Derfor har der aldeles ingen Tvivl været for mig om, at det just ved disse Udtryk var givet, at vi erkjendte den for bestaaende. Det er nu ganske vist, at der er Noget i den hele Formulering, som indeholder en Slags Tvivl med Hensyn ikke til dens Lovlige Bestaaen, men med Hensyn til dens forfattede faktiske Bestaaen, ikke dens Bestaaen i dette Dieblit, men i Fremtiden. Det er jo dog ikke